

den høitærede Minister, som dog har gjort os Uret; thi naar vi blot kunne faae Ret overfor den høitærede Minister, saa have vi, hvad vi behøve. Jeg vil indrømme, at vore Traditioner fra tidligere Finansbestyrelser gaa ikke i den Retning, som den citerede Utrring af den engelske Statsmand antydede. Vi have fra Fortiden arvet, fra vor tidligere Finansbestyrelse, lige fra vort konstitutionelle Livs første Begyndelse, en Stræben fra Regjeringens Side efter at faae bevilget ja Meget som muligt af Rigsdagen, og som følge deraf en modstaaende Stræben fra Rigsdagens Flertal og navnlig fra dette Things Flertals Side efter at holde Bevillingerne nede. At dette er saaledes, kan nu ikke ubestridt tilskrives den høitærede Finansminister, men ikke desto mindre har han sin store Skyld i, at vi ikke ere saa paaholdende, som vi burde være, og det ligger naturligvis simpelthen i de Forhold, hvorunder vi leve. Naar man ellers i Sivtet enten har private Midler at raade over eller Midler at bestyre for Andre, og saa negter sig en Udgift og sparer en Udgift, saa ere de Penge sparede, og de Penge blive ikke tagne ud af Kassen. Men hvorledes skulle vi stille os her? Hvis vi nemlig her negte et Beløb, som forlanges paa Finansloven, saa spares de Penge paa ingen Maade. Naar nemlig Statsregnskabet kommer til at foreligge, saa ere de ikke sparede. Have vi f. Ex negtet 10,000 Kr., saa ere de 10,000 Kr. brugte til andre Diemed, som vi Intet have bevilget til. Deri ligger den store Kræftskade, som jeg vil sige, at Finanssubvalgets Afgjørelse lider under, nemlig, at man ikke kommer til Beparelsens reelle Maal, at beholde Pengene til nyttige Diemed. Vi sige virkelig ikke Nei, ja jeg vil endog saa sige, at vi sige meget for meget Ja. Det høitærede Medlem for Viborg (Klein) sagde i Gaar, at den konstitutionelle Strid dreiede sig om Grændserne for Neiretten. Ja, men Herregud, vi sige jo aldrig Nei (Latter) eller næsten aldrig Nei. Hvor ofte har ikke selve det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) rystet paa sit ærbørdige Hoved i Finanssubvalget over de store Bevillinger, man der er gaaet ind paa. Naar han vil lægge Haanden paa Hjertet, vil han som gammelt erfarent Medlem i Finanssubvalget vistnok indrømme mig, at der intet Ord er, som vi i Finanssubvalget har vanskeligere ved at faae udtalt end netop Nei. Vi sige Ja til Alt, og saa siger man nu til os her, at vi misbruge vor Neiret, og at det, der gjør, at vi ikke faae vore konstitutionelle Fordringer fyldestgjorte, er, at vi sige for meget Nei.

Nei, vi skulle sige en hel Del mere Nei, end vi hidtil have gjort, saa tror jeg, at vi i visse Punkter kunne træffe nærmere Overenskomst med det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds og dem, som nærmest følge ham. Men hvorledes skulle vi da komme til en Forstaaelse med det ærede Medlem? Det ærede Medlem, som jeg nævnte før, sagde i Gaar, at vi skulle søge at komme til en nærmere Forstaaelse, han tilføiede, at han syntes at kunne se Tegnet i Luften — jeg erindrer ikke tydelig, hvilke Ord han brugte — paa, at der var nogen Tilnærmelse, og han mente, at det ved nogen Smødetommen fra vor Side kunde føre til en Forstaaelse. Jeg troer oprigtig talt ikke — jeg haaber, at det maa lykkes mig her ikke at tale som Partimand — at det er fra vor Side, at Indrømmelsen og Smødetommen for Diebliffet skal vises. Man bestylder os for, at vi staa splittede, for, at der er forskjellige Partier, forskellige Grupper indenfor Venstre. Men vi vide saa sikkert som Noget, at skjøndt det ikke kommer frem i Bladene, og skjøndt det ikke kommer frem paa de offentlige Møder, er der dog en indre Forskjel i Høire, som maaste er antydet ved det ærede Medlems Udtalelser, der muligvis kan føre til Forstaaelse. Men det sker ikke ad den Vej, at vi gjøre Indrømmelser, men derved, at der vises os Smødetommen fra den anden Side. Det udtales som sagt ikke paa Møderne, og det staaer ikke i Bladene, men der er ikke noget Medlem her i denne Sal, der i det hele taaget staaer i Berøring med Mænd af forskjellige Kredse, der høre til et andet politisk Parti, uden at han med Bestemthed veed, at der indenfor Høire findes et stort Antal Mennesker, som kun med Nød og med Tvang paa deres Overbevisning ved hvert Valg afgive deres Stemmer paa de Kandidater, der repræsenterer den Høirepolitik, der for Diebliffet findes i Landet. Det er en Hverdagsoplevelse at tale med Høiremænd, der erklære, at de anse Kjøbenhavns Befæstning for noget af det Uforfærligste, for noget af det Urigtigste, der nogenstinde er foretaget her i Landet; det er hyppigt at tale med Høiremænd, der ikke paa nogen Maade bilsige den Toldpolitik, som det for Diebliffet synes, at Regjeringen vil følge for Fremtiden. Men naar man saa taler med disse Mænd og spørger dem: hvorfor stemme I da med dette Ministerium, naar I misbillige dets betydeligste Handlinger, hvorfor stemme I saa stadigt paa det, ja, saa blive de En Svaret skyldig. Vi have en Gang hørt den Utrring her i Salen — den blev enten fremfat af det ærede Medlem, der i sin Tid var